

CORA REILLYOVÁ

SPÚTANÍ ČTJOU

ZRODENÍ V KRVI, VIAZANÍ KRVOU

Cora Reillyová

SPŮTANÍ
CŤOU

Zrození v krvi, viazaní krvou.

SPÚTANÍ ČTOU

Cora Reilly

Copyright © 2014 by Cora Reilly

Original title: Bound by Honor by Cora Reilly

All Rights Reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the author except for the use of brief quotations in a book review.

Všetky práva vyhradené. Táto publikácia ani žiadna jej časť nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná ani inak šírená bez písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Preklad © Daniela Gašparová

Redakčná úprava a korektúry: Zuzana Ruttkayová

Grafická úprava: Radim Jančovič - GRATYP

© Citadella Publishing, 2026

ISBN: 978-80-8182-285-8

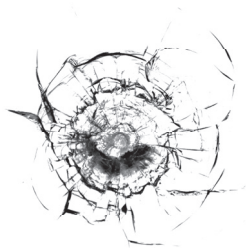
Cora Reillyová

SPÚTANÍ
CŤOU

Zrodení v krvi, viazaní krvou.

PREDSLOV

Zdvihla som ruku a prsty sa mi chveli ako lístie v jemnom vánku. Srdce mi prudko bilo, trepotajúc sa ako krídla kolibríka. Luca ma pevne a sebaisto chytil za ruku a na prst mi nastokol prsteň z bieleho zlata. Trblietalo sa na ňom dvadsať malých diamantov.

U iných párov to bol prejav lásky a oddanosti, v našom prípade to bolo iba potvrdenie skutočnosti, že sa stávam jeho majetkom. Každodenná pripomienka zlatej klietky, v ktorej zostanem uväznená do konca života. Kým nás smrť nerozdelí nebol iba prázdny sľub, ako to býva u mnohých iných dvojíc, ktoré vstupujú do posvätného manželského zväzku. Pre mňa z neho nebolo úniku. Patrila som Lucovi až do trpkého konca. Posledné slová prísahy, ktorú muži skladali pri vstupe do mafie, mohli byť pokojne aj záverom môjho svadobného sľubu:

„Vstupujem doň živá, no dostanem sa z neho jedine mŕtva.“

Mala som zutekať, keď som ešte mohla. Teraz na mňa upierali zrak stovky tváří členov chicagskej a newyorskej famiglie a útek viac neprichádzal do úvahy. Ani rozvod. V našom svete bola jediným prijateľným koncom manželstva smrť. Aj keby sa mi podarilo uniknúť ostrážitým pohľadom Lucu a jeho prisluhovačov, porušením našej dohody by som rozpútala vojnu. Otec by mohol povedať čokoľvek, Lucovej famiglii by to nezabránilo v pomste za pošpinenie ich cti.

Na mojich pocitoch predsa nezáležalo. Tie nikdy neboli dôležité. Vyrastala som vo svete, v ktorom človek nemá na výber. Obzvlášť nie, ak ste žena.

Tento sobáš nebol ani o láske, ani o dôvere, a už vôbec nie o vlastných rozhodnutiach. Bol o povinnosti, cti a splnení očakávaní druhých. O zväzku, ktorý mal zaistiť mier.

Nebola som padnutá na hlavu. Vedela som, čo bolo v hre: peniaze a moc. Odkedy sa ruská mafia – takzvaná Bratva – a ďalšie zločinecké organizácie pokúšali rozšíriť svoj vplyv na naše územia, peňazí ubúdalo a naša moc slabla. Talianske famiglie po celých Spojených štátoch museli zakopať vojnovú sekeru a navzájom spojiť sily, aby porazili svojich spoločných nepriateľov. Mala by som sa cítiť poctená, že si mám vziať najstaršieho syna newyorskej famiglie. To mi môj otec a všetci mužskí príbuzní vyhadzovali na oči od chvíle, čo sme sa s Lucom zasľúbili. Bola som si toho vedomá a mala som dosť času na to, aby som sa na túto chvíľu pripravila, no moje telo sa napriek tomu zmietalo v neúprosnom zovretí strachu.

„Môžete pobozkať nevestu,“ povzbudil Lucu kňaz.

Zdvihla som hlavu. Všetci prítomní na mňa vrhali skúmané pohľady a čakali na akýkoľvek náznak slabosti. Otec by zúril, keby som dala

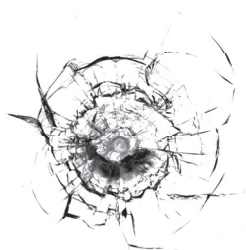
čo i len v náznaku najavo hrôzu, ktorá ma vnútorne zmáhala, a Lucova famiglia by to zaiste použila proti nám. Vyrastala som vo svete, kde ženy samy seba chránili iba jediným spôsobom – dokonalou pretvárkou. Nahodiť strojený pokojný výraz mi vôbec nerobilo problém. Nikto ani len netušil, ako veľmi som odtiaľ túžila ujsť. Nikto okrem Lucu. Nech som sa akokoľvek všemožne snažila, nedarilo sa mi to pred ním skryť. Moje telo sa ďalej triaslo a on ma čoraz pevnejšie držal za ruky. Keď sa nám stretli pohľady, v Lucových chladných sivých očiach som videla, že o všetkom vie. Ako často vyvolával v ľuďoch strach? Rozpoznať ho bolo preňho celkom prirodzené.

Sklonil sa ku mne, aby prekonal náš dvadsaťcentimetrový výškový rozdiel. V jeho tvári nebol jediný náznak zaváhania, strachu ani pochybností. Zatiaľ čo zo mňa nespúšťal zrak, na mojich chvejúcich sa perách som pocítila jeho ústa. Jeho oči vysielali jasný odkaz: *Si moja*.

PRVÁ KAPITOLA

– O TRI ROKY SKÔR –

Chúlila som sa na čalúnenej pohovke v našej knižnici a čítala knihu, keď vtom niekto zaklopal na dvere. Liliana mala položenú hlavu na mojich kolenách. Nepohla ani brvou, keď sa zrazu otvorili tmavé drevené dvere a dnu vošla naša mama s tmavými blond vlasmi stiahnutými do pevného drdola na zátylku. Bola bledá a tvár mala obťažkanú starosťami.

„Stalo sa niečo?“ spýtala som sa jej.

Usmiala sa na mňa, no jej úsmev bola iba pretváрка. „Chce s tebou hovoriť ocko. V jeho pracovni.“

Opatrne som sa vyšmykla spod Lilinej hlavy a položila jej ju na pohovku. Skrčila sa do kľbka. Na jedenásťročnú dievča bola drobná, no ani ja som so svojimi stošesťdesiatimi dvomi centimetrami nepatrila

k práve najvyšším dievčatám, podobne ako všetky ženy v našej rodine. Keď som podišla k mame, vyhýbavo odvrátila zrak.

„Niečo som urobila?“ Netušila som, čo ma mohlo dostať do problémov. My dve s Lily sme obvykle patrili k tým poslušným deťom. Tá, ktorá vždy porušovala pravidlá a bývala za to potrestaná, bola skôr Gianna.

„Ponáhľaj sa. Nenechaj ocka dlho čakať,“ prehodila mama sucho.

Keď som dorazila k dverám otcovej pracovne, skrúcalo mi žalúdok. Po chvíli premáhania a potláčania nervozity som zaklopala na dvere.

„Vojdi.“

Vošla som dnu a na tvári som si dôsledne udržiavala strojený výraz. Otec sedel za mahagónovým stolom v širokom čiernom koženom kresle; za ním sa čneli police z rovnakého dreva plné kníh, ktoré nikdy ani len neotvoril. Ich účel bol však iný. Ukrývali tajný vchod do suterénu a chodbu, ktorá viedla za náš pozemok.

Otec, ktorý mal sivé vlasy sčesané dozadu, zdvihol hlavu od hromady papierov. „Posaď sa.“

Poslúchla som a usadila sa do kresla oproti nemu. Ruky som si zložila do lona a dávala si pozor, aby som si nehrýzla spodnú peru. Otec to totiž neznášal. Čakala som, až prehovorí prvý. Dôkladne si ma premeral so zvláštnym výrazom v tvári.

„Bratva s Triádou sa nás pokúšajú obrať o územia. Každým dňom sú čoraz trúfalejší. Máme síce šťastie, že nemusíme riešiť Mexičanov ako famiglia z Las Vegas, no hrozbe, ktorú pre nás predstavujú Rusi a Taiwanci, sa nemôžeme ďalej len tak prizerať.“

Jeho slová ma zmiatli. Otec nám o svojich pracovných záležitostiach nikdy nerozprával. Dievčatá nepotrebovali poznať nuansy mafiánskeho biznisu. Bolo mi jasné, že mu neradno skákať do reči.

„Ak chceme bojovať proti Bratve, musíme ukončiť náš spor s newyorskou famigliou a spojiť sily.“ Mier s newyorskou famigliou? Otec, tak ako každý člen chicagskej vetvy, ju predsa nenávidel. Desaťročia sa navzájom vraždili a len nedávno sa rozhodli, že sa budú navzájom radšej tolerovať a sústredia sa na likvidáciu členov iných zločineckých organizácií, ako sú Bratva a Triáda. „Neexistuje silnejšie puto, než je to pokrvné. Aspoň v tomto mala famiglia pravdu.“

Zamračila som sa.

„Zrodení v krvi. Viazaní krvou. To je ich motto.“

Prikývla som, bola som však čoraz zmätenejšia.

„Včera som sa stretol so Salvatorem Vitiellom.“ Otec bol na stretnutí s hlavou newyorskej mafie, samotným capom dei capi? Takéto niečo bolo medzi New Yorkom a Chicagom za posledných desať rokov nevídané. Navyše, naposledy sa to neskončilo dobre. Dodnes sa na ten deň spomína ako na Krvavý štvrtok. Pritom otec ani nebol boss. Bol iba consigliere, hlavný radca Dona Fioreho Cavallara, ktorý vládol našej vetve, a teda celému podsvetiú Stredozápadu.

„Dohodli sme sa, že ak má prichádzať do úvahy mier, musíme sa spojiť a vytvoriť jednu rodinu.“ Otec do mňa zapichol pohľad a v tej chvíli som nechcela počuť, čo sa mi chystá povedať.

„S Cavallarom sme sa zhodli, že sa vydáš za jeho najstaršieho syna Lucu, budúceho capa dei capi famiglie.“

Zrazu som mala pocit, že padám. „Prečo ja?“

„Vitiello s Fiorem za posledných pár týždňov spolu niekoľkokrát telefonovali a Vitiello chcel pre svojho syna najkrajšie dievča, aké máme. Samozrejme, nemohli sme mu ponúknuť dcéru niektorého z našich vojakov. Fiore dcéry nemá, preto navrhol, že najkrajšia z tých, ktoré by

prichádzali do úvahy, si ty.“ Gianna bola rovnako krásna, len mladšia, a to ju zrejme zachránilo.

„Je medzi nami toľko krásnych dievčat,“ vyjachtala som zo seba pri tom, ako sa mi ťažko dýchalo. Otec sa na mňa zadíval ako na svoj najvzácnejší majetok.

„Len málo talianskych dievčat má vlasy ako ty. Fiore ich opísal ako zlaté.“ Otec sa hurónsky zarehotal. „Si naša brána do newyorskej famiglie.“

„Otec, veď mám iba pätnásť! Ešte sa nemôžem vydávať.“

Otec nad mojou námietkou mávol rukou, akoby odháňal otravný hmyz. „Stačí môj súhlas a pôjde to. Čo tam po zákonoch?“

Pevne som stlačila opierky kresla, až mi zbeleli hánky. Bolesť som však necítila. Namiesto nej sa začala predierať na povrch celková otupenosť.

„Salvatoremu som však musel oznámiť, že svadba musí počkať, kým nebudeš mať osemnásť. Tvoja mama trvala na tom, aby si bola plnoletá a dokončila si školu. Fiore napokon jej prosby vypočul.“

To, že svadba musí počkať, musel otcovi vysvetliť boss? Môj vlastný otec by ma zrejme najradšej hodil do náručia môjho budúceho manžela okamžite. Môjho *manžela*. Pri pomyslení na ich plány sa mi dvihol žalúdok. O Lucovi Vitiellovi som vedela iba dve veci: jedného dňa sa stane hlavou newyorskej mafie, keď jeho otec odíde do dôchodku, a prezývku „Zverák“ si vyslúžil tým, že jednému chlapovi vykrútil krk holými rukami. Nevedela som ani to, koľko má rokov. Moja sesternica Bibiana sa musela vydať za muža, ktorý bol o tridsať rokov starší ako ona. Luca snád' nebol až taký starý, keďže jeho otec ešte neodišiel do dôchodku. Aspoň som v to dúfala. Bol krutý?

Vykrútil chlapovi krk. Bude blavou newyorskej mafie.

„Oci,“ zašepkala som. „Prosím, nenúť ma, aby som sa za neho vydala.“

Otec nahodil prísny výraz. „Za Lucu Vitiella sa vydáš. Tľapli sme si na to s jeho otcom Salvatorem. Budeš Lucovi dobrou manželkou. Keď sa s ním stretneš na zásnubách, budeš sa správať ako poslušná mladá dáma!“

„Na zásnubách?“ zopakovala som prekvapene. Môj hlas znel vzdialene, akoby moje uši prekryl závoj hmly.

„Prirodzene. Je to dobrý spôsob, ako upevniť vzťahy medzi našimi rodinami, a Luca bude mať možnosť vidieť, čo získa. Nechceme ho predsa sklamať.“

„Kedy?“ Odkiaľšľala som si, no hrča v hrdle mi tam zostala. „Kedy budú zásnuby?“

„V auguste. Presný dátum sme zatiaľ nestanovili.“

O dva mesiace? Otupene som prikývla. Zbožňovala som romantické romány a vždy, keď sa v nich písalo o svadbe, predstavovala som si, akú raz budem mať svadbu ja. Snívala som, že bude plná vzrušenia a lásky. Naivné sny hlúpeho dievčaťa.

„Takže môžem naďalej chodiť do školy?“ Záleží vôbec na tom, či zmaturujem? Aj tak nikdy nepôjdem na vysokú a nikdy nebudem pracovať. Mojou jedinou úlohou bude zohrievať posteľ svojmu manželovi. Hrdlo mi zovrelo ešte viac a v očiach ma pálili slzy, no silou vôle som ich potlačila. Otec neznášal, keď sme sa nedokázali ovládať.

„Áno. Vitiellovi som povedal, že navštevuješ katolícku dievčenskú školu, čo ho zjavne potešilo.“ Samozrejme, že ho to potešilo. Nemohol predsa riskovať, že sa čo i len priblížim k iným mladým mužom.

„Ešte niečo?“

„Zatiaľ nie.“

Vyšla som z pracovne ako v tranze. Pred štyrmi mesiacmi som oslávila pätnáste narodeniny. Vtedy sa mi to zdalo ako veľký krok do budúcnosti a bola som z toho nadšená. Ja krava! Môj život sa skončil skôr, ako sa vôbec začal. O všetkom za mňa rozhodli druhí.

Ležala som s hlavou v Gianninom lone. Tá ma hladkala po vlasoch, kým ja som usedavo plakala. Moja sestra mala trinásť rokov, len o osemnásť mesiacov menej než ja, no dnes tento vekový rozdiel zároveň rozhodol, kto z nás bude slobodný a koho čaká manželstvo bez lásky. Všetmožne som sa pokúšala necítiť voči nej odpor. Ona za to nemohla.

„Pokús sa s otcom o tom porozprávať ešte raz. Možno si to rozmyslí,“ navrhla Gianna tichým hlasom.

„Nerozmyslí.“

„Možno ho dokáže presvedčiť mama.“

Otec nie je z tých, ktorí by za seba nechali rozhodovať ženu. „Na tom už nikto nič nezmení,“ utrúsila som nešťastne. Odvtedy, čo ma mama poslala do otcovej pracovne, som ju nevidela. Zjavne sa mi nedokázala pozrieť do očí s vedomím, aký osud mi pripravila.

„Aria—“

Zdvihla som hlavu a poutierala si slzy z tváre. Gianna sa na mňa dívala svojimi súcitnými modrými očami – mali sme ich rovnaké, modré ako jasná, letná obloha. No kým ja som mala blond vlasy, tie jej boli

ryšavé. Otec ju občas nazýval „bosorkou“ a nemyslel to ako kompliment. „Vraj si na to tľapli s Lucovým otcom.“

„Tí dvaja sa stretli?“

Aj mňa to zarazilo. Ako je možné, že na stretnutie s hlavou newyorskej famiglie si čas našiel, zatiaľ čo na to, aby mi oznámil, že sa ma chystá predať ako nejakú luxusnú pobehlicu, už čas nemal?! Pokúsila som sa potlačiť frustráciu a zúfalstvo, ktoré sa vo mne drali na povrch.

„To som počula od otca.“

„Musí sa s tým dať niečo urobiť,“ chlácholila ma Gianna.

„Nie, nedá.“

„Veď si ho ešte ani nevidela. Ani nevieš, ako vyzerá! Čo keď je škaredý, tučný a starý?“

Škaredý, tučný a starý. Kiežby to boli jediné vlastnosti, ktorých by som sa mala pri Lucovi báť. „Poďme si ho prelustrovať na internete. Určite tam nájdeme aj jeho fotky.“

Gianna vyskočila, vzala zo stola môj notebook, sadla si ku mne tak blízko, že sa nám dotýkali ramená.

Našli sme o Lucovi pár fotiek a článkov. Mal tie najchladnejšie sivé oči, aké som kedy videla. Až priveľmi živo som si dokázala predstaviť, ako sa zhora pozerá na svoje obete tesne predtým, než im strelí guľku do hlavy.

„Je vyšší než všetci ostatní,“ skonštatovala Gianna v údive. Mala pravdu. Na všetkých fotografiách bol o niekoľko centimetrov vyšší od každého, kto pri ňom stál. A bol svalnatý. Možno aj preto ho niektorí poza chrbát prezývali Býk. Túto prezývku používali aj novinári a v článkoch ho opisovali ako dediča podnikateľa a majiteľa klubu

Salvatoreho Vitiella. *Podnikatela?* Tým bol Salvatore Vitiello len naoko. Každý predsa vedel, čím sa reálne živí. Samozrejme, nikto nebol až taký hlúpy, aby o tom písal.

„Na každej fotke je s inou ženskou.“

Zadávala som sa do tváre svojho budúceho manžela, ktorá bola bez štipky akejkoľvek emócie. Noviny ho označovali za najžiadanejšieho slobodného muža v New Yorku, dediča stoviek miliónov dolárov. *Dediča impéria smrti a krvi* – to mali napísať.

Gianna si odfrkla. „Bože, baby sa mu musia vrhať do náruče. Podľa mňa je celkom fešák.“

„Nech si ho nechajú,“ odvetila som trpkou. V našom svete sa za peknou tvárou často skrýva netvor. Dievčatá z vyššej spoločnosti videli iba jeho vzhľad a bohatstvo. Mysleli si, že jeho vyžarovanie zloducha je len póza. Obdivovali jeho dravú charizmu, pretože z nej sálala moc. Lenže nevedeli jednu vec – za tým arogantným úsmevom sa skrýva krv a smrť.

Náhle som sa postavila. „Musím hovoriť s Umbertom.“

Umberto mal takmer päťdesiat rokov, bol to otcov verný vojak a zároveň môj a Giannin osobný strážca. O každom vedel všetko. Podľa mamy to bol veľký klebetník. Ak niekto vedel o Lucovi viac, bol to práve Umberto.

„Plnohodnotným členom famiglie sa stal v jedenástich,“ spustil Umberto, keď si ako každý deň brúsil svoj nôž na brúske. V kuchyni sa

šířila vůňa paradajok a oregana, no tentoraz vo mne nevyvolávala obvyklý upokojujúci pocit.

„V jedenástich?“ vyzvedala som a pokúšala sa o pokojný tón v hlase. Väčšina ľudí vstúpi do mafie najskôr v šestnástich. „Žeby to bolo vďaka jeho otcovi?“

Umberto sa uškrnul, v zube sa mu zaleskla zlatá korunka a na chvíľu prestal brúsiť nôž.

„Myslíš si, že mal protekciu, pretože je šéfov syn? Prvého človeka zabil, keď mal jedenásť. Preto sa rozhodli, že ho zasvätia skôr.“

Gianna zalapala po dychu. „Je to netvor.“

Umberto pokrčil plecami. „Je tým, čím musí byť. Keď chceš vládnuť New Yorku, nemôžeš byť bábovka.“ Ospravedľujúco sa pousmial. „Slaboch.“

„Čo sa vtedy stalo?“ Nie som si istá, či to chcem naozaj vedieť. Ak Luca zabil svojho prvého človeka v jedenástich, koľko ich zabil odvtedy, za tých deväť rokov?

Umberto potriasol svojou oholenou hlavou a dotkol sa dlhej jazvy, ktorá mu siahala od spánkov až po bradu. Bol chudý a nevyzeral veľmi nebezpečne. Mama mi však spomínala, že len málokto vie narábať s nožom tak obratne ako on. V boji som ho nikdy nevidela. „Ťažko povedať. O New Yorku toho veľa neviem.“

Sledovala som našu kuchárku pri tom, ako pripravovala večeru, a pokúšala som sa sústrediť na niečo iné než na môj stiahnutý žalúdok a strach, ktorý ma paralyzoval. Umberto sa mi skúmavo pozrel do tváre. „Je to dobrá partia. Čoskoro z neho bude najsilnejší muž na východnom pobreží. Bude ťa chrániť.“

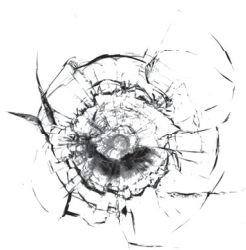
„A kto ma uchráni pred ním?“ zasipela som.

Na to už Umberto neodpovedal, pretože odpoveď bola jasná: po svadbe ma už pred Lucom neochráni *nikto*. Ani Umberto, ani môj otec, aj keby sa na to cítil. Ženy v našom svete patrili svojim manželom. Boli ich majetkom, s ktorým si mohli robiť, čo chcú. Zrak mi spočinul na lesknúcej sa čepeli v Umbertovej ruke a striaslo ma.

DRUHÁ KAPITOLA

Ostatných pár mesiacov ubehlo ako voda, a to aj napriek môjmu túžobnému prianiu, aby sa čo najviac vliekli a ja som mala viac času sa pripraviť. Do našich zasnub zostávali už len dva dni. Mama mala plné ruky práce s rozdávaním rozkazov sluhom a dohliadaním na to, aby bol náš dom dokonale uprataný a nič sa nepokazilo. Ani to nemala byť veľká oslava. Pozvané boli len naše rodiny a rodiny šéfov newyorskej a chicagskej mafie. Umberto mi vysvetlil, že je to z bezpečnostných dôvodov. Uzavreté prímerie bolo ešte príliš čerstvé a nikto nechcel riskovať, že sa zhromaždia stovky hostí.

Kiežby tie zasnuby zrušili. Mne by to bolo úplne ukradnuté. Vôbec by mi neprekážalo, keby som Lucu videla až v deň našej svadby. Teraz som sa pred prípravami zasnub skrývala vo svojej izbe, malý Fabiano

poskakoval po mojej posteli s otrčenými perami. Mal len päť rokov a energie na rozdávanie.

„Chcem sa hrať!“

„Mama nechce, aby si lietal po dome. Všetko musí byť dokonalé. Kvôli hostom.“

„Veď ešte neprišli!“ Našťastie Luca a ostatní pozvaní Newyorčania dorazia až zajtra. Od stretnutia s mojím budúcim manželom – mužom, ktorý zabíja ľudí holými rukami – ma delí už len jedna noc. Ztvorila som oči.

„Zase plačeš?“ Fabiano zoskočil z postele, podišiel ku mne a chytil ma za ruku. Z tmavých blond vlasov mal na hlave hotové hniezdo. Pokúsila som sa mu ich uhladiť, no prudko odtiahol hlavu.

„Čo tým chceš povedať?“ Pred Fabianom som sa svoje slzy vždy pokúšala skryť. Väčšinou som plakávala len v noci, pod rúškom tmy.

„Lily vraví, že stále plačeš, pretože si ťa Luca kúpil.“

Zmeravela som. Liliane budem musieť vysvetliť, aby také veci nehovorila. Len by ma tým dostala do problémov. „Nekúpil si ma.“ *Klamárka. Klamárka.*

„To na veci nič nemení,“ ozvala sa Gianna vo dverách a vyľakala ma.

„Psst. Čo ak nás začuje otec?“

Gianna pokrčila plecami. „Vie, že nemôžem vystáť, že ťa predal ako nejakú ťavu.“

„Gianna,“ varovala som ju, kývnuc hlavou smerom k Fabianovi. Ten zdvihol hlavu a zadíval sa mi do očí.

„Nechcem, aby si odišla,“ zašepkal.

„Tak skoro neodídem, Fabi,“ upokojovala som ho.

Zjavne bol s mojou odpoveďou spokojný a jeho ustarostený výraz vystriedal šibalský úsmev. „Chyť ma!“ skríkol a ako vybiehal z izby, odstrčil Giannu, ktorá mu stála v ceste.

Gianna sa za ním rozbehla. „Vyprášim ti zadok, ty malý nezbedník!“

Uháňala som za nimi do chodby. Liliana vykukla zo svojej izby a tiež sa rozbehla za súrodencami. Mama by ma zabila, keby za-se rozbili nejakú vzácnosť z rodinného dedičstva. Letela som dolu schodmi. Fabiano bol stále na čele. Bol rýchly, no Liliana ho takmer dobehla, zatiaľ čo my s Giannou vo vysokých lodičkách, ktoré nás v tých dňoch mama nútila mať na nohách v rámci tréningu, sme za nimi zaostávali. Fabiano sa vrátil do chodby vedúcej do západného krídla domu a my sme trielili za ním. Chcela som ho zavrátiť. V tejto časti domu bola totiž otcova pracovňa. Keby nás prichytil, ako sa tam hráme, dostali by sme sa do nemalých problémov. Fabiano sa mal podľa neho správať ako chlap. Ktorý päťročný chlapec sa správa ako dospelý muž?

Preleteli sme okolo otcových dverí a mne odľahlo. Lenže vtom vyliezli spoza rohu na konci chodby traja neznámi muži. Otvorila som ústa, aby som súrodencov varovala, no bolo už neskoro. Fabiano síce v momente prudko zabrzdil, no Liliana vrazila plnou silou do muža uprostred. Väčšina ľudí by v takej situácii stratila rovnováhu. Väčšina ľudí však nemala takmer dva metre a telesnú konštitúciu býka.

Zostala som tam stáť ako prikovaná. Akoby sa v tej chvíli zastavil čas. Gianna vedľa mňa zalapala po dychu, môj pohľad však spočinul na mojom budúcom manželovi. Z výšky sa pozeral na blondňavú hrivu

mojej malej sestričky, ktorú pevne zachytil svojimi silnými rukami. Tými istými rukami, ktorými vraj raz niekomu vykrútil krk.

„Liliana,“ vyjachtala som zo seba roztraseným hlasom. Svoju sestru som oslovovala celým menom iba vo veľmi kritických situáciách. Kiežby som vtedy dokázala lepšie skrývať svoje zdesenie. Všetci sa dívali na mňa, Lucu nevynímajúc. Jeho chladné sivé oči si ma najskôr pomaly premerali od hlavy až po päty a jeho pohľad napokon spočinul na mojich vlasoch.

Páni, ten bol ale vysoký! Muži po jeho boku mali vyše meter osemdesiat, pri ňom však vyzerali ako trpaslíci. Ruky mal stále položené na Lilianiných pleciach. „Liliana, poď sem,“ prikázala som jej rázne a natiahla k nej ruku. Chcela som ju od Lucu odtiahnuť čo najďalej. Zapotácala sa a rozbehla sa ku mne, a nato si zaborila tvár do môjho pleca. Luca podvihol svoje čierne obočie.

„To je Luca Vitiello!“ zahlásila Gianna, čo nám v danej situácii veľmi nepomohlo, a vôbec sa nepokúšala zakryť svoj odpor. Fabiano vydal zo seba zvuk pripomínajúci zúrivú mačku. Rozbehol sa k Lucovi a začal ho svojimi malými pästičkami mlátiť do nôh a brucha. „Nechaj Ariu na pokoji! Nedostaneš ju!“

Myslela som, že v tej chvíli skolabujem. Muž po Lucovom boku urobil krok vpred. Pod jeho vestou sa črtal obrys pištole. Musel to byť Lucov osobný strážca, hoci som celkom nechápala, načo by niekoho takého potreboval.

„Nie, Cesare,“ zahriakol ho Luca sucho a muž zastal. Luca jednou rukou chytil môjho brata za zápästia a jeho útok znemožnil. Pochybujem, že vôbec cítil jeho údery. Lily som postrčila k Gianne, ktorá ju zobrala pod svoje ochranné krídla a objala ju okolo ramien. Potom

som pristúpila k Lucovi. Bola som na smrť vystrašená, no musela som Fabiana dostať z jeho blízkosti. New York so Chicagom sa možno pokúšali zakopať vojnovú sekeru, no takéto krehké spojenectvá môžu veľmi rýchlo stroskotať. Nebolo by to prvý raz. Luca a jeho muži boli stále naši nepriatelia.

„Aké vrelé privítanie. To je tá neslávne známa pohostinnosť chicagskej vetvy,“ zahlásil uštipačne druhý muž po Lucovom boku. Mal rovnako čierne vlasy, no jeho oči boli ešte tmavšie ako Lucove. Bol síce o pár centimetrov nižší než Luca a nebol tak dobre stavaný, no tí dvaja boli nepochybne bratia.

„Matteo,“ okríkol ho Luca tichým hlasom, až ma striaslo. Fabiano naďalej vrčal a mykal sa ako divé zviera, Luca si ho však držal od tela.

„Fabiano,“ zrúkla som prísne a chytila ho za rameno. „Stačilo. Takto sa k hosťom nesprávame.“

Fabiano stuhol a ponad plece sa pozrel na mňa. „On nie je náš hosť. Chce si ťa odviesť, Aria.“

Matteo sa zachichotal. „Nemá to chybu. Som rád, že ma otec presvedčil, aby som išiel s tebou.“

„Prikázal ti to,“ opravil ho Luca, zatiaľ čo zo mňa nespúšťal zrak. Nedokázala som mu jeho pohľad opätovať. Ako si ma tam obzeral, horeli mi líca. Môj otec a jeho osobní strážcovia dbali na to, aby sme sa s Giannou a Lily nezdržiavali často v blízkosti mužov, a tí, ktorých do našej blízkosti pustili, boli buď naši príbuzní alebo storoční. Luca nepatril ani medzi rodinných príslušníkov, ani nebol starý. Bol odo mňa iba o päť rokov starší, no vyzeral ako riadny chlap a ja som sa pri ňom cítila ako malé dievčatko.

Luca pustil Fabiana a ja som si ho okamžite privinula. Chrbtom sa opieral o moje nohy. Položila som si ruky na jeho malé zadychčané telíčko. Ďalej po Lucovi zazeral. Kiežby som mala jeho odvalu. Predsa len to bol chlapec, dedič otcovho postavenia. On nemusí poslúchať nikoho, okrem samotného bossa. Mohol si *dovoliť* byť odvážny.

„Prepáčte,“ ozvala som sa, hoci sa mi protivilo to slovo vyrieknuť. „Môj brat nechcel byť neúctivý.“

„Ale chcel!“ zakričal Fabiano. Zakryla som mu dlaňou ústa a on sa zmietal v mojom zovretí, no nepustila som ho z neho.

„Neospravedlňuj sa,“ zahriakla ma Gianna príkro a ignorovala môj varovný pohľad. „Nemôžeme za to, že máme plnú chodbu newyorských mafánov. Fabiano je jediný, kto je k nemu úprimný. Všetci ostatní sa mu strkajú do zadku len preto, že raz bude capo...“

„Gianna!“ zahriakla som ju dôrazne. Zovrela pery a vypúlila na mňa oči. „Vezmi Lily a Fabiana do ich izieb. Okamžite.“

„Ale—“ Pozrela sa na mňa cez plece. Bola som rada, že som nevidela, ako sa pri tých slovách tvári Luca.

„Okamžite!“

Gianna chytila Fabiana za ruku a ťahala obidvoch súrodencov preč. Mala som dojem, že moje prvé stretnutie s budúcim manželom nemohlo dopadnúť horšie. Nabrala som odvalu a obrátila sa na neho a jeho družinu. Čakala som od nich zúrivú reakciu, no namiesto toho pohrával v Lucovej tvári úsmev. Líca mi horeli od hanby a akonáhle som s tromi mužmi ostala sama, nervozita mi zvierala žalúdok. Mama by zúrila, keby zistila, že som pri prvom stretnutí s Lucom nebola patrične oblečená. Mala som na sebe jedny z mojich obľúbených dlhých šiat s rukávmi po lakte a v duchu som sa tešila z ochranej bariéry

z toľkého množstva látky. Prekrížila som si ruky na hrudi a nebola som si istá, čo mám ďalej robiť.

„Ospravedlňujem sa za moju sestru a brata. Sú—“ V mysli som hľadala iné slovo ako nezdvorilí.

„Ochranárski,“ doplnil ma Luca jednoducho vyrovnaným, hlbokým hlasom bez emócií.

„Toto je môj brat Matteo.“

Matteove pery sa rozťahli do širokého úsmevu. Bola som rada, že si so mnou nepotriasol rukou. Pochybujem, že by som to ustála, keby sa ku mne ktokoľvek z nich priblížil. „A toto je moja pravá ruka, Cesare.“ Ten len stroho kývol hlavou a ďalej strážil chodbu. Čo čakal? Že sa nám tu v tajných únikových východoch skrývajú vrahovia?

Sústredila som sa na Lucovu bradu a dúfala, že to bude vyzeráť, že sa mu pozerám do očí. Urobila som krok vzad. „Už by som mala ísť za súrodencami.“

Luca mal na tvári veľavravný výraz. Mne však bolo jedno, či si všimol, aká mi je celá tá situácia nepríjemná a že som z neho *vydesená*. Nemala som v pláne čakať na jeho súhlas. Zatiaľ to predsa nebol ani môj manžel, dokonca ani snúbenec. Otočila som sa a rýchlo odkráčala preč. Bola som na seba hrdá, že som potlačila nutkanie zutekať.

Mama mi naprávala šaty, ktoré mi na túto príležitosť vybral otec. Na „trh s bielym mäsom“, ako to nazvala Gianna. Mama ich mohla naťahovať, koľko chcela, neboli o nič dlhšie. Neisto som sa obzerala v zrkadle. Niečo také odhaľujúce som nikdy predtým na sebe nemala.

Priliehavé čierne šaty obťahovali môj zadok a pás a siahali do polovice stehien. Top bol ušitý z trblietavého zlatého korzetu s čiernymi tylovými ramienkami. „Toto si predsa nemôžem obliecť, mami.“

Mama sa mi zadívala do očí v odraze zrkadla. Blondňavé vlasy, o niekoľko odtieňov tmavšie než moje, mala vypnuté do uhladeného účesu. Jej elegantné šaty siahali až po zem. Kiežby som si aj ja mohla hodiť na seba niečo také decentné. „Vyzeráš ako žena,“ zašepkala.

Strhla som sa. „Vyzerám ako šľapka.“

„Šľapky si takéto šaty nemôžu dovoliť.“

Otcova milenka mala outfity, ktoré stáli viac než niektorí utratia za auto. Mama položila ruky na môj pás. „Tvoj pás je štíhly ako prútik a tieto šaty ti opticky predlžujú nohy. Luca to zaručene ocení.“

Sklopila som zrak a pozrela sa na svoj dekolt. Skutočnosť, že som mala malé prsia, nezmenil ani push-up efekt korzetu. Pätnásťka oblečená tak, aby vyzerala ako žena.

„Tu máš.“ Mama mi podala čierne lodičky s desaťcentimetrovým opätkom. Možno mu v nich budem siahajú aspoň po bradu. Obula som si ich. Mama nahodila svoj naučený, strojený úsmev a uhladila mi dlhé vlasy.

„Hlavu hore. Podľa Fioreho Cavallara si najkrajšia žena v Chicagu. Ukáž Lucovi a jeho suite, že si krajšia než všetky ženy z New Yorku. Luca ich predsa takmer všetky pozná.“ Podľa tónu, akým to povedala, mi bolo jasné, že čítala články o Lucových úlovkoch, alebo sa jej o nich zmienil otec.

„Mami,“ spustila som opatrne, no ona odstúpila nabok.

„Už choď. Ja prídem neskôr. Je to tvoj deň. Do miestnosti by si mala vojsť sama. Mužské osadenstvo ťa už očakáva. Otec ťa predstaví

Lucovi, a potom sa všetci stretieme v jedálni pri večeri.“ Tieto slová som od nej počula už asi stokrát.

Na okamih som ju zatúžila chytiť za ruku a poprosiť ju, aby išla so mnou. Namiesto toho som sa však otočila a vykročila z izby. Bola som jej vďačná, že ma posledné týždne nútila chodiť v opätkoch. Keď som zašla k dverám, ktoré viedli do salónika s krbom na prvom poschodí západného krídla, srdce mi bilo opreteky a cítila som ho až v hrdle. Priala som si, aby po mojom boku stála Gianna, no mama ju určite práve niekde napomínala, aby sa celý čas správala slušne. Túto úlohu som musela zvládnuť sama. Nikto nemal zatieniť budúcu nevestu.

Zadávala som sa na tmavé drevené dvere a premýšľala, či sa nemám radšej otočiť na opätku a utiecť. Z miestnosti sa ozýval smiech – môjho otca a bossa. Miestnosť bola plná najmocnejších a najnebezpečnejších mužov v krajine a ja som mala do nej vstúpiť. Ako jediné jahňa medzi vlkami. Pokrútila som hlavou. Takéto myšlienky musím rýchlo zapuďiť. Už na mňa čakajú pridlho.

Chytila som kľučku a stisla ju. Vklzla som dnu bez toho, aby som sa na niekoho pozrela a potichu som zatvorila dvere. Nabrala som odvalu a obrátila sa smerom do miestnosti. Vrava utíchla. Mala som niečo povedať? Triasla som sa a dúfala, že si to nikto nevšimne. Otec sa tváril ako kocúr, ktorému práve priniesli v miske smotanu. Môj zrak spočinul na Lucovi. Keď som zbadala jeho prenikavý pohľad, ostala som ako prikovaná. Zatajila som dych. Pohár s tmavou pijatikou položil na stôl s tichým cinknutím.

Pomyslela som si: *Ak niekto okamžite neprehovorí, vybehnem z miestnosti.* Rýchlo som prebehla očami tváre zhromaždených mužov. Z New Yorku tam bol Matteo, Luca, Salvatore Vitiello a ich dvaja osobní

strážcovia – Cesare a mladík, ktorého som nepoznala. Z chicagskej vetvy tam stál môj otec, Fiore Cavallaro, jeho syn a budúci boss Dante, Umberto a môj bratranec Raffaele, voči ktorému som pociťovala ukrutnú nenávisť. A na boku, trochu osamelo, stál môj malý braček Fabiano v čiernom obleku ako všetci ostatní. Videla som na ňom, že by sa najradšej rozbehol za mnou a hľadal vo mne útechu. Lenže dobre vedel, čo by mu na to povedal náš otec.

Otec konečne vykročil ku mne, položil mi ruku na chrbát a viedol ma k prítomným ako jahňa na porážku. Jediný, kto sa tváril, že ho to celé smrteľne nudí, bol Dante Cavallaro. Ten mal oči iba pre svoj pohárik škótskej whisky. Pred dvoma mesiacmi sme sa zúčastnili pohrebu jeho manželky. V tridsiatke sa stal vdovcom. Možno by som ho aj ľutovala, keby ma nedesil tak ako Luca.

Samozrejme, otec ma viedol priamo k môjmu budúcemu manželovi s provokatívnym výrazom, akoby čakal, že Luca od samého úžasu padne na kolená. Súdiac podľa jeho výrazu by rovnako mohol hľadiť aj na kus kameňa. Jeho prísne a chladné sivé oči sa upriamili na otca.

„Toto je moja dcéra, Aria.“

Luca sa očividne o našom trápnom stretnutí nezmiemil.

„Nepreháňal som, však?“ ozval sa Fiore Cavallaro.

Z celej duše som si priala, aby som sa v tej chvíli prepadla pod zem. Nikdy predtým som nebola pod takým... drobnohľadom. Z toho, ako si ma obzeral Raffaele, sa mi dvíhal žalúdok. Medzi zasvätených ho prijali len nedávno. Len pred dvoma týždňami dovšil osemnásť. Odvtedy sa stal ešte neznesiteľnejším, než bol predtým.

„Nie,“ odvetil Luca stručne.